в першій хвили задержати Франка, але тому спротивились его матір, королева-вдовиця і бабка. Королева Мария Пія навіть дуже остро виступила против Франка і назвала его „гробарем короля“. Франко явив ся опісля в комнаті, де лежали тіла короля і наслідника престола. Ледви побачила его королева Амалія, як зараз встала і з траґічною міною, показуючи на мерців, відозвала ся до него з докором, повним глубокого жалю: Дивіть ся, Франку, то ваше діло! — Франко мовчав, схилив голову а відтак вийшов.

Ексдиктатор Іван Франко був ще до вчера в Лісбоні. Оногди виділи его навіть в мундурі на улици; але перепуджений погрозами революціоністів сховав ся до поліцийного будинку і там перебув через ніч на вчера. Кажуть, що революціоністи видали на него вирок смерти. Републиканьска ґазета „A Lucia“ доносить, що Франко виїхав вчера вечером з міста, бо правительство звернуло его увагу, що дальший его побут в Лісбоні єсть получений з небезпечностию для публичного спокою. „El Mundo“ доносить, що Франко виїхав до Швайцариї, а майно свое зложив перед виїздом в кількох банках французских і анґлійских. Родина его поїде з ним до Швайцариї.

Про убийників короля доносять тепер, що всі они були Портуґальцями. Один з них Мануель Сільва Боіка мав 32 літ. Він був дуже добрим учителем і учив в школі аж до дня замаху. Того дня о 10 год. вийшов зі школи і від тої пори ніхто вже его не видів, аж розпізнали его тіло, коли его убив один з тих, що супроводжали короля. Боіка жив дуже скромно і як здавало ся, здалека від всіх, займаючись лиш вихованем своїх дітий, котрих матір по мерла. Другий убийник, якийсь Дакоста, чоловік молодий, був писарем в якімсь банку. Третий убийник мав бути одним з тих людий, котрі за гроші готові все зробити. Імени его поки що ще не знають.

На засіданю Думи дня 4 с. м. прийшло до великого шкандалу, котрий викликав „істінно русскій челавек“ Пуришкевич. Під конець засіданя поставив був Александер Ґучков з партиї жовтняків внесене, щоби деякі засіданя комісиї для краєвої оборони були тайні. Тоді вийшов Пуришкевич на трибуну і роблячи натяк на подорож пос. Мілюкова (проводира кадетів) по Америці і его бесіди там виголошувані о Росиї, сказав: Годжу ся на внесене Ґучкова, але як би я був міністром а Мілюков прийшов на засідане, то я би зараз запняв ся на всі ґузики, підніс ковнір і вийшов з комісиї, знаючи добре, хто єсть той, що не належить до неї а однак входить до неї. Запнявшись відтак і піднісши ковнір до гори, зійшов з трибуни а показуючи пальцем Мілюкова, крикнув кілька разів: Мілюков падлец!

Ще за першим разом, коли Пуришкевич крикнув: Мілюков „мерзавец“! — лівиця піднялa страшенний крик і стук а президент палати завізвав Пуришкевича, щоби він відкликав, то що сказав, бо в противнім случаю виключить его з засідань. На то Пуришкевич: Ну, добре; то я відкликую, але заявляю, що тото слово зачинає ся тою самою буквою, що й назвище Мілюкова. Президент ставить тоді внесене, щоби Пуришкевича усунути з 10 засідань. Пуришкевич забравши голос каже: Волю усунути ся з десять засідань, але зато плюнути в лице (після одної версиї) послови до думи Мілюкови. Після иншої версиї мав він сказати: Наплювати на цілу думу. — Серед загального обуреня виключено Пуришкевича з 15 засідань.

Новинки.

Львів, дня 7-го лютого 1908.

— Санкционоване закона. Як доносять з Відня, проект закона ухвалений галицким Соймом в справі обнятя краєм запоруки за позичку міста Львова в сумі 10 міліонів корон на розширене електричної зелізниці і т. д. одержав цісарску санкцию.

— До VIII кляси ранґи посунув п. Міністер просьвіти повітових інспекторів шкільних Володислава Гамиля в Дрогобичи і Йосифа Дзундзу в Золочеві.

— Іменованя. Краєвий Виділ іменував в єтаті урядників краєвої каси: Ст. Собалевского заступником директора краєвої каси; Ад. Яблоньского контрольором; Фр. Доміневского ад'юнктом; Ад. Недзельского офицялом; Ром. Мазуркевича і Фел. Мерженьского асистентами, а Григ. Пелехатого і Ем. Льохмана касовими практикантами.

— З зелізниці. З причини заметелий снігових здержано загальний рух поїздів на шляху Тересин-Іване пусте з днем 6 с. м. аж до відкликаня. — На шляху Хриплин-Чортків здержано загальний рух з днем 6 с. м. аж до відкликаня.

— Дрібні вісти. Читальня „Просьвіта“ і „Сокіл“ в Буську устроюють в неділю дня 9 с м. концерт в 47 роковини смерти Т. Шевченка. Початок о 5 год. вечером. — Населене міста Львова виносило з кінцем місяця грудня 181.016 душ. — В поліцийнім арешті номер вчера нагло Петро Маковецкий, ражений апоплексиєю, котрого напитого на смерть приведено в ночи до арешту. — Петро Солтис, родом з Бичковець вернувши з Прус, де не знайшов роботи, а не маючи ніяких средств до житя у Львові, звернув ся з просьбою до львівскої поліциї, щоби позволила єму переночувати в арешті і відставила его до рідного села. При сій нагоді мусимо остеречи охочих до виїзду до Прус щоби не слухали ніяких аґентів і не виїздили, бо в Прусах нема тепер ніякої роботи. — Войтіх Конопка, робітник бідачиско без способу до житя і без стріхи, вкрав з голоду в склепі при Сербскій улици хліб вартости 8 сотиків; его відставлено до арешту. — В Казерті в Італії, підчас похорону якоїсь дівчини завалила ся підлога в трупарни в хвили, коли в ній було 40 осіб і всі впали до пивниці. Чотири особи убили ся на місци, а кільканайцять потовкло ся смертельно. — В Суескім каналі затонув якийсь корабель, а в наслідок того перервана плавба на каналі. — В Сполучених Державах знаходить ся тепер звиш 400.000 робітників без роботи.

— Крадежі. До помешканя пані Олени Калитчукової, вдовиці по учителю, мешкаючої при ул. Пекарскій ч. 15, вломив ся вчера по полудни злодій 'а дібравшись до кредексу, вкрав заставу хіньского срібла вартости 200 К. Злодієви, видко, було дуже пильно, бо вхопив цілу шуфляду з кредексу разом зі сріблом і аж на сходах спостеріг ся, що шуфляда єму не придасть ся і лишив там її. —Неаби яка пригода приключила ся Клярі Штарковій на площи Сольских, де купувала рибу, вчула що до її плаща всунула ся чиясь рука. Она відвернула ся і прихопила злодійку Марию Шуманьску. Злодійка, побачивши, що зле з нею, почала удавати німу. Але небавком показало ся, чому злодійка нараз так оніміла: якийсь хлопчище вдарив її в карк, а тоді випали їй з рота 8 штук 1-коронових монет і 1 штука 20-сотикова, котрі то гроші, як показало ся, злодійка вкрала пани Штарковій. В виду того Шуманьску віддано в руки поліциї. — Пани Каролині Берлесовій, жені учителя, вкрав якийсь злодій на площи сьв. Теодора з кишені полярес з 18 К. На поліциї пізнала служниця п. Берлесової злодія з показаної їй збірки фотоґрафічний злодіїв.

— Репертуар руского театру в Коломиї. Саля „Каси щадничої“. Початок о годині 7·30 вечером. Білєти продає „Народна Торговля“, а від год. 5 вечером в день представленя каса театру.

— Та й мені також, пане — відповів він отверто. — Але я гадаю, що мене не можуть іззатої історії повісити. Присягаю ся вам на все в сьвіті, що я не підняв руки на пана Шольта. То той малий собака з пекла Тонґо стрілив в него одною із своїх проклятих стріл. То не моя вина, пане, противно, мені то наробило такого смутку, як би то був мій свояк. Я длятого добре набив того малого чорта кінцем линви, але вже раз стало ся та й годі.

— Пате вам циґаро, Смолю — сказав Гольмс; — тай потягніть собі з моєї фляшки, бо ви дуже перемокли. — Як могли ви сподівати ся, що такий маленький слабий чоловічок як той чорний переможе пана Шольто і задержить его, аж ви вилізете по шнурі?

— Ви, здаєсь, знаете справу так докладно, як би ви при тім були, пане. Правду сказавши, гадав я, що не застану в комнаті нікого. Я знав досить добре звичаї в тім домі та й знав, що пан Шольто о тій порі сходить звичайно на долину на вечерю. Не буду з нічим таїти ся, бо сам стан справи промавляє найліпше в моїй обороні. Як би то було стало ся старому майорови, то я би з легким серцем наставив голову під стричок. Я би був его убив з таким спокоєм, як ось тут курю циґаро. Але то дуже гірко, коли собі погадаю, що мене мають вивезти ізза того молодого Шольта, з котрим я не мав ніколи ніякої суперечки.

— Ви тепер під надзором пана Ательні Джонса із Скотленд-Ярд. Він заведе вас до мого помешканя а я маю надію, що ви розкажете по справді цілу справу так, як то було. А коли вам стане лекше на совісти, то маю надію, що зможу вам станути в пригоді. Я гадаю, що можу доказати, що тота отруя незвичайно скоро ділає, і що той чоловік помер, заким ви ще увійшли до комнати.

— Так таки й було, пане. Ніколи в моїм житю не мав я такого страху як тоді, коли я вліз крізь вікно і побачив тото викривлене лице з вишкіреними зубами, що дивило ся на мене. Я був би збив Тонґу на винне яблоко, як би він не був втік. В поспіху лишив він свою палицю та й кілька з тих стрілок, котрі вам опісля мабуть помогли впасти на слід; але як ви могли держати ся тих слідів, того я вже не розумію. Я не маю до вас за то гніву, але то, видко, якась дурна судьба — додав він з гірким усьміхом, — що я при своїм праві до пів міліона прожив першу половину мого житя при будові греблі в Андаманах а другу буду мабуть мусів прожити при копаню відпливових каналів до Дартмур. То був лихий день для мене, коли мої очи побачили перший раз купця Ахмета і почав собі діло зі скарбом Аґра, котрий був завсігди проклятєм для его властителів. Єму приніс він смерть, майора довів він до гріха і обави, а для мене значить він неволю на ціле житє.

В сій хвили всунув Джонс свое широке лице а відтак і свої плечa в двері каюти.

— Зовсім як би які свояки — відозвав ся він. — Дайте мені трохи напити ся з вашої фляшки, Гольмсе. Гадаю, що можете тепер всі собі поґратулювати. Шкода, що ми тамтого не могли живцем зловити, але не було иншого способу. Ну, Гольмсе, признаєте, що справа висіла на волоску. З великим трудом і бідою ми їх дістали в свої руки.

— Конець діло хвалить. Але я би був ніколи не гадав, що „Аврора“ то таке скоре судно.

— Смайс каже, що она то найскорший пароплав на ріці і як би він був мав ще лиш одного чоловіка до помочи при машині, то ми би були її не здогонили. Він присягає ся, що не знав нічогісенько про Норвудску подію.

— Ані єму не снило ся о нїй — відозвав ся наш вязень. — Я вибрав его лодку, бо чув, що она пливе найскорше. Ми не казали єму нічого, лиш заплатили єму добре і обіцяли ще значну суму гроший, скоро застанемо ще в Ґревзенд наш корабель „Есмеральду“, призначений до Бразилиї.

— Добре — коли він не зробив нічого злого, то не стане ся єму ніяка кривда. Хоч ми стараємо ся половити скоро наших людий, то ми не такі скорі їх зараз засуджувати.

(Дальше буде).

В неділю 9 лютого послїдне прощальне представлене „Наймичка“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях Карпенка Карого.

— **Дивні засуди.** У Відни засуджено сими днями чоловіка за уведене власної жінки а в Мангаймі однорічних охотників за то, що послухали команди фельвебля. Чи не дивні се засуди?! В першім случаю річ так мала ся: Она була донечкою честного властителя господи а він порядний торговельник шкір в Лянґенльойс. Обоє полюбили ся і мали пібрати ся, але родичі хотіли, щоби они ще кілька літ зачекали, бо хороша Міцці (Марийка) мала ледви лиш 17 літ. Але молода кров не хотїла так довго ждати. Одного дня тота пара щезла і опинила ся у Відни, там їх вислїджено і панича поставлено перед суд. Чи то було дійстно уведене? Чи може лиш втеча за спільним порозумінем? А може навіть найскорше уведене панича? Бо слїдство виказало, що панна приїхала повозом по панича і він всів до повоза, де вже була панна. Все одно, его засудили. Справа поступала від апеляциї до апеляциї а молоді тимчасом пібрали ся. Молода пара гадала, що бодай тепер трибунал касацийний скасує вирок. Дежтам! Сими днями затвердив той трибунал перший вирок і муж мусить тепер відсидїти місяць арешту за уведене своєї жінки.

Друга справа знов була така: Фельдвебель 9 компанії драґонів в Мангаймі одержав приказ піти зі своїм відділом стріляти до цїли. Під его командою було 9 однорічних охотників, 1 капраль і 4 фрайтри та один чи два „ґемайні“. Коли ішли на місце муштри, мусїли переходити улицею, де було кілька шинків. Коло третого шинку фельдвебель закомандував „Гальт!“ і казав своїм „мужам“ іти до шинку до „екстракомнати“. Вояки зразу не хотїли, але коли фельдвебель сказав, що він їх комендант, приказує їм, то они мусять іти. Тодї цїлий відділ пішов до шинку. То видів офіцир 9 компанії, замельдував полковникови, а той видав такий засуд: 9 однорічних охотників має відсидїти 14 днів арешту і тратять право стати резервовими офіцирами, капраль дістав 3 неділї арешту, 4 фрайтри по 14 днів арешту і деґрадацию, а фельдвебля — потягнено до одвічальности.

— **Уданий рабунок в Подґужу** під Краковом вже виясний ся. Фронь, товариш і спільник слуги банкового Ліхоти, признав ся до крадежі. Він розповів, що вже від року разом з Ліхотою укладав плян украденя більшої суми гроший з банку. Плян викиненя більшої суми гроший через вікно на подвіре банку, де мав жадати Ліхота, не удав ся; отже виконано другий плян дня 31 січня с. р. Тодї то в Подґужу від'їхав Ліхота від возьного Ямрозіка, котрий не знав нїчого і нїчому не винен, і викинув через віконце дорожки картку до Фроня, щоби ждав на него в брамі дому при ул. Кальварийскій ч. 22. Відтак прийшов до того дому і там спокійно віддав Фроньови торбу з грішми і пішов. Фронь сховав торбу до приготовленого чорного мішка, вийшов спокійно головною брамою і закопав торбу з грішми в кріпостнім валї в Закржувку під Краковом. Поліция завела нині Фроня до Закржувка і гроші дійстно відкопано. Не бракує ані одної корони. Загальна віднайдена тепер сума виносить 45.949 кор. 42 сот. Гроші ті звернено банкови. Після первістної умови мали спільники крадежі поділити ся грішми в той спосіб, що Ліхота мав дістати дві третини а Фронь одну третину цїлої суми. Додати тут потреба, що Фронь належав до пристрастних льотерийників; ставив по всїх колектурах і нераз навіть по кілька корон разом. Зараз того дня, коли вкрав гроші, поставив на льотерию в двох колектурах; купив три картки льотерийні за 6 кор., 1 кор. 60 сот. і 1 кор. 20 сот. Улюбленими его числами були 10, 36 і 90. Кажуть, що Фронь мав „щасте“ і вигравав иноді й по кільканайцять корон.

— **В справі скасованя вироку,** засудженого на основі вердикту судиїв присяжних Ілька Кузьму на кару смерти, о чім ми вже коротко згадували, доносять з Відня: Загадочний злочин, який в жовтни минувшого року викликав був чималу сензацию, був оноді предметом розправи перед сенатом касацийного трибуналу. В ночи з 6 на 7 жовтня жінка і дві доньки пароха о. Ксьонжека з Кокошинець скалатского повіта вертали з сусїдскої гостини до дому. Нараз в лїсї погонич Ілько Кузьма відвернув ся, добув з кишені револьвер і дав пять вистрілів до женщин, що сиділи в бричці. Молодшу доньку, Мирославу, поцїлила куля смертельно, єї сестра Галя і мати потерпіли тяжкі рани. Кузьма ставав перед судом присяжних в Тернополи, обжалований о довершене і намірене убийство, причім прокуратор здогадував ся, що обжалований ділав або з мести до сьвященика, або причиною була нещаслива любов до старшої доньки Галї, котра кілька днів перед тим заручила ся була з ґімназияльним учителем. Вправдї панна Галя зізнала, що обжалований нїколи не зраджував до неї любови, але в комірцї, де мешкав Кузьма, найдено єї фотоґрафію і фартушок. Дальше зізнали сьвідки, що Кузьма явив ся раз у фотоґрафа в Тернополи, дав єму фотоґрафію панни Галї і просив, щоби зробив подвійну фотоґрафію, на котрій его портрет находив би ся біля портрету дївчини. Очевидно фотоґраф відмовив, уважаючи се бажане невідповідним. В слїдстві Кузьма сам подав яко мотив злочину любов до доньки хлїбодавця. Оборонець домагав ся розслїдженя умового стану виновника, однак трибунал відкинув се внесене. Кузьму признано винуватим злочину убийства і засуджено на смерть. На розправі перед касацийним трибуналом адвокат др. Хмурский яко оборонець Кузьми вказав на численні познаки, які насувають сумнїв що до умової осудности Кузьми. Єго любов до панни Ксьонжеківної проявляла ся зовсїм анормально, кождий предмет, що належав до неї, був для него фетишем. Найвисший трибунал, прихиляючись до виводів оборонця, зніс вирок і відослав справу назад перед суд присяжних.

Телеґрами.

Альтенбурґ 7 лютого. Князь Ернст саско-альтенбурґский помер нинї о 1 год. в ночи.

Петербург 7 лютого. (П. А). Розпущена за границею чутка о замаху на царя єсть безосновна.

Петербург 7 лютого. Вчера в ночи відбували ся в серединї міста численні ревізиї по домах, причім арештовано кількох революціонїстів і викрито маґазин оружия. (Се дало мабуть причину до чутки про замах на царя).

Лїсбона 7 лютого. Арештованя доконані по замаху на основі ревізий по домах не будуть удержані в силї. У вязници позістануть лиш ті особи, котрих провини підпадають під закон о анархістах.

Лїсбона 7 лютого. Випущені на волю републиканьскі посли оповідають, що не знали нїчого о замаху на короля, бо були зовсїм відтяті від зовнїшного сьвіта. Лиш в неділю в ночи чули крики викликані войском, котре вимашерувало.

Лїсбона 7 лютого. Мінїстер скарбу в кабінеті Франка, Кавалльо, виїхав з Портуґалії.

Лїсбона 7 лютого. Крім трох републиканьских послів випущено на волю також двох републиканьских дневників Борґеса і Чарґаса.

Лїсбона 7 лютого. Урядова ґазета оголошує письмо короля до президента мінїстрів Амареля, в котрім король заявляє, що бажає, щоби дворови королївскому давано до розпорядимости лиш такі средства з фондів державних, котрі парлямент в тій цїли ухвалить.

Мадрид 7 лютого. Франко, котрий тут нинї прибув, виїхав до Парижа. В переїздї через Мадрид не приняв нїкого.

Севілля 7 лютого. Король Альфонс від'їхав вчера вечером до Мадриду, щоби взяти участь в заупокійнім богослуженю за короля Карльоса і портуґальского наслїдника престола, яке відбуде ся в суботу.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. годчисленні вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **3·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20** 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, **9·20***.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40 **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·53**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї)

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвят.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ч. 21. Субота 8 лютого (26 січня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Основане міністерства робіт. — Справа топлива в комісиї рільничій. — Бар. Еренталь а Мадяри. — Події в Портуґалиї. — З Росиї.

Як звістно, має бути основане в Австриї міністерство робіт, чи може ліпше сказавши міністерство праці, позаяк після наміреня тих, котрі носять ся з гадкою его основаня, має обнимати не лиш самі роботи публичні, але ще й инші ресорти. В тій цїли виготовлено вже кілька плянів а в послідних днях зроблено предложене, щоби нове міністерство поділити на дві части: на міністерство публичних робіт і на социяльно-політичне міністерство. Рівночасно виринула гадка, щоби й теперішне міністерство віроісповідань і просьвіти поділити на дві окремі від себе части: на міністерство віроісповідань і міністерство науки. Під управою сего послідного міністерства стояли би всї заведеня наукові, а крім того був би при нїм утворений ще й ресорт для штуки. На чолї сего міністерства остав би ся др. Мархет.

В справі сій пишуть „Narod. Listy": Переговори що до обему і аґенд міністерства робіт для др. Ґесмана ведуть ся дальше. Новий ресорт перейме від міністерства торговлї службу підпираня ремісел а від міністерства рільництва гірництво. Розходить ся ще лиш о відділ, який доси належав до міністерства просьвіти. А „N. W. Tagbl." доносить в послїднім числї: Вчера, значить ся в середу, вечером відбула ся рада міністрів, на котрій обговорювано орґанїзацию нового міністерства працї. В парляментарних кругах розійшла ся чутка, що круг діланя нового міністерства має бути вже в найблизшім часї установлений. Після послідних вістий нове міністерство буде складати ся з чотирох секций: 1. Гірництво; — 2. публичні роботи; — 3. підпиране промислу; — 4. підпиране ремісла.

В комісиї рільничій пос. Заморский доказував конечність заосмотрюваня галицкого населеня в дерево, потрібне на материял будівельний і на топливо з лїсів державних та поставив ряд резолюций жадаючих, щоби забезпечено першеньство продажи дрібної перед спекуляцийною гуртівною продажию, щоби поможено етат урядників і служби лїсної в лїсах державних, щоби переведено удержавнене всїх лїсів охоронних і т. д. — Пос. Войнаровский поставив додаткове внесене, щоби в пограничній полосї, 10 кільометрів від границї вільно було побирати дерево з лїсів сусїдної держави без оплати мита і щоби в сторонах, де нема лїсів, заступлено брак дерева торфом. — Пос. Бачиньский поставив внесене, щоби управа лїсів камеральних стояла безпосередно під властию міністерства рільництва і була зависимою від властий краєвих. Остаточно приняла комісия резолюциї поставлені референтом як також додаткове внесене а референтом для повної палати вибрано пос. Заморского.

Мадяри озлобили ся тим дуже, ще міністер для справ заграничних, бар. Еренталь заявив в австрийскій делеґациї, що спільність обох держав буде й по 1917 р. удержана а угорска партия независимости домагає ся тепер, щоби бар. Еренталь або відкликав або уступив. Мадярска праса правительственна виступає з тої причини дуже остро против бар. Еренталя і з того пішла чутка, що в міністерстві справ заграничних заносить ся на кризу. Рівночасно й справа підвисшеня ґаж офіцирских станула на вістрю ножа і грозить так само кризою в спільнім міністерстві війни, бо зачували, що угорска делеґация відкине внесене ґр. Ляґура, котре він має поставити в австрийскій делеґациї в справі підвисшеня ґаж офіцирских.

Як тепер показує ся, наробила всего лиха в Портуґалиї, чи радше довела до катастрофи, диктатура Франка. Король Мануель хотів

---

21)

ЗНАК ЧОТИРОХ.

Оповідане — Конана Дойле.

(Дальше).

Ми були ще лиш на довготу лодки віддалені, майже вже дотикали ся нашої добичі. Ще тепер виджу тих обох перед собою в сьвітлї нашої лїхтарні, того білого з деревляною ногою, як він нас проклинає, і того чорного як чорт карлика, з великими скреготячими зубами і страшенно поганим лицем. Добре стало ся, що ми могли его так з близька видїти, бо тепер виймив він зпід свого одїня якийсь короткий круглий кусень дерева і приложив до губ. Наші пістолети вистрілили рівночасно. Він захитав ся, здоймив руки до гори, видав з себе голос, мов би закашляв ся і впав з корабля у воду. Ще раз побачив я погляд его їдких грізних очий посеред білої піни на водї. В тій же самій хвили кинув ся той з деревляною ногою до керми, потиснув нею і лодка пустила ся ід полудневому берегови. Ми пересунулись попри беріг, але й зараз завернули.

Було то вже під самим берегом, якраз на досить диким і пустім місци, де сьвітло місяця поблискувало на широкім багнистім просторі з баюрами стоячої води і верствами гниючих ростин. З глухим ударом висунула ся лодка на мочаруватий беріг так, що переднім кінцем торчала у воздусї а заднім кінцем у воді. Втікаючий вискочив з неї; але его деревляна нога в тій же хвили застрягла на цїлу довготу в підмоклім ґрунтї. Надармо силував ся він видобути ся; не міг поступити ся анї кроком нї взад нї вперед. Ревів з безсильної злости і з розпуки тупав другою ногою по намулї; але чим більше силував ся видобути ся, тим глубше лїзла деревляна нога в підмоклий ґрунт. Коли ми причалили коло „Аврори", він так вже був застряг, що ми лиш з трудом при помочи линви, яку закинули єму на плечі, могли витягнути его мов би якусь величезну рибу на наш корабель. Оба Смаиси, батько і син, сиділи сердиті в своїй лодцї, але все-таки прийшли покірно до нас на корабель, коли їм то приказано. „Аврору" ми самі спустили на воду і причепили з заду до нашої лодки. Міцна, залїзна скриня індийскої роботи стояла на покладі. То була без сумніву тота сама, в котрій містив ся Шольтів злощасний скарб. Ключа не було, але она була значної ваги і ми занесли єї осторожно до нашої малої каюти. Підчас коли ми плили поволи горі рікою, присьвічували ми нашою лїхтарнею на всї боки, але не могли нігде відкрити анї слїду з того островянина. Кости того над нашими берегами так чужесторонного гостя лежать мабуть глубоко на споді Тамізи десь в чорнім намулї.

— Подивіть-но ся тут — сказав Гольмс, показуючи на дошку. — Ми якраз що в пору стрілили. — Та й дійстно — саме поза тим місцем, де ми стояли, застрягла була одна з тих убийчих колючок, котрі ми так добре знали. Видко, що она перелетїла між нами в тій хвили, коли ми стрілили.

Гольмс усьміхнув ся і здвигнув плечима, але я признаю ся, що аж зжахнув ся на саму згадку про страшну смерть, якої ми сеї ночи ледви що уйшли.

11. Великий скарб Аґра.

Наш вязень сидів в каютї напроти залїзної скринї, для осягненя котрої тілько наробив ся і так довго на неї ждав. Був то смаглявий чоловічиско з зухвалими очима. По его лици магоневої краски розтягала ся цїла сїтє ліній і зморщків, що було доказом тяжкого житя на вільнім воздусї. Заросла борода, вистаюча так, що то аж впадало в очи, вказувала на чоловіка, котрий не так легко дасть ся відвести від того, що раз постановив. Єму могло бути може яких пятьдесять лїт, бо его кучеряве чорне волосе було вже добре шпакувате. Его лице в спокою не було відражаюче, хоч густі брови і зухвала борода могли надавати єму в гніву страшного виразу, як ми то ось недавно виділи. Зі скованими руками перед собою, з похиленою на груди головою сидів він так і споглядав бистрими искрячими очима на скриню, що стала ся була причиною всїх его злочинів. Менї здавало ся, що в чертах его лиця пробиває ся більше якась журба як гнів. Раз добачив я навіть якийсь проблеск гумору в его очах, коли він на мене споглянув.

— Слухай, Джонатане Смоль — відозвав ся Гольмс, закурюючи циґаро — жаль менї, що мусїло аж до того прийти.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).